

ANNIE DARLING
HULLUA
RAKKAUTTA
BLOOMSBURYN
KIRJAKAUPASSA

tammi

ANNIE DARLING:

Pieni kirjakauppa Bloomsburyssa (2016, suom. 2022)

Ylpeyttä ja ennakkoluuloa

Bloomsburyn kirjakaupassa (2017, suom. 2022)

Hullua rakkautta

Bloomsburyn kirjakaupassa (2018, suom. 2023)

Annie Darling

HULLUA
RAKKAUTTA
BLOOMSBURYN
KIRJAKAUPASSA

SUOMENTANUT OONA NYSTRÖM

tammi

80 VUOTTA

Lainaukset Jane Austenin romaanista *Ylpeys ja ennakkoluulo* ovat Kersti Juvan suomennoksesta (Teos 2013).

Lainaukset Emily Brontë'n *Humisevasta harjusta* ovat Juhani Lindholmin suomennoksesta (Otava 2006) lukuun ottamatta seuraavia kohtia:

Lukujen 12, 14 ja 25 otsikot, Ninan tatuoinnin teksti sekä ilmaus ”villi, raisu ja vapaa” ovat Helka Varhon suomennoksesta (WSOY 1947).

Lukujen 2, 17, 20, 22 ja 26 otsikot (jotka eivät ole *Humiseva harju* -romaanista), Brontë'n runosäkeen luvussa 21 sekä lyhyen *Humiseva harju* -lainauksen luvussa 10 suomentanut O.N.

Suomentaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta tuesta.

Lisäksi lämmin kiitos KAOS ry:n kirjallisuuden kääntäjien yhteistyöpiirien Turun seudun ryhmälle 2. luvun ateljeekritiikistä.

Englanninkielinen alkuteos *Crazy in Love at the Lonely Hearts Bookshop* ilmestyi Iossa-Britanniassa 2018.

Copyright © Annie Darling

Published by arrangement with A.M. Heath & Co,
London and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Oona Nyström ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3163-1

*Omistettu Mr Mackenzielle,
maailman rutisteltavimmalle kissalle.*

1

Varsinainen villikko se tyttö oli.

Oli aamu. Mitä ilmeisimmin. Kalpeat auringonsäteet yrittivät parhaansa mukaan tunkeutua Onnellisten kirjojen kaupan yläkerrassa sijaitsevan pienen asunnon hämärään.

Nina O’Kelly kirosi makuuhuoneen ikkunoista kajastavaa valoa ja sitten sitä, ettei ollut sulkenut illalla verhoja. Oli itse asiassa ihmeellistä, että hän ylipäänsä heräsi omasta sängystään, sillä hänellä ei ollut minkäänlaista muistikuvaa siitä, miten oli päässyt kotiin.

Krapulaa hänellä ei ollut. Ei varsinaisesti. Heikotti ja väsytti kylläkin, ja kun hänen tavallisesti kepeäliikkeinen kämppiksensä Verity käveli omasta huoneestaan keittiöön, kuulosti siltä kuin asunnossa olisi tömistellyt norsu.

Nina käänsi kylkeä harmistuneesti inahtaen. Hän voisi varmaankin mainiosti levätä vielä kymmenen minuuttia. Ehkä viisitoista. Pitäisiköhän avata oikein hitaasti toinen silmä ja tarkistaa, paljonko kello on, tai mitä jos sittenkin pitäisi molemmat silmät kiinni ja uinuisi vielä ihan pienen hetken...

Ovelta kantautui hiljainen koputus. ”Nina? Kello on yhdeksän. Sinulta menee tunti pelkkään meikkaamiseen”, Verity huhui lempeästi. ”Tulen sisään. Varmistan, että olet nousemassa.”

Lempeä äänensävy ei Ninaa hämännyt – Verityn kanssa ei ollut leikkimistä. Eräänä aamuna, kun Nina oli nukkunut

vielä paljon pidempään kuin nyt, Verity oli säikäyttänyt hänet hereille kaatamalla lasillisen vettä hänen päähänsä. Tukka oli mennyt ihan päin hemmettiä.

Vaikka jokainen lihas harasi vastaan, Nina kamposi itsensä istumaan ja laski jalkansa alas, niin että kun Verity avasi oven, kaikki Ninan kymmenen varvasta, joiden kynnet oli lakattu räväkän sinivihreiksi, koskettivat lattiaa.

Verityn kasvoilla oli epäilemättä tuskastunut ilme, jota Nina ei kuitenkaan nähnyt kunnolla, koska ei saanut silmiään kokonaan auki. ”Nousin jo”, hän murahti, otti Verityn ojentaman kahvimukin ja avasi suunsa, jotta Verity saattoi työntää siihen paahtoleipäviipaleen, sillä Very totta tosiaan oli kaikkien aikojen paras kämppäkaveri.

Sitten Nina, joka oli harvinaisen etevä tekemään useita asioita samanaikaisesti, joi kahvinsa samalla kun kävi suihkussa kastelematta hiuksiaan. Hänen tukkansa oli tätä nykyä pastellipinkki ja käherretty Marilyn Monroe-tyylisille pinnikiharoille. Hän kävi aina maanantaisin ja perjantaisin lounasaikaan naapurikorttelin vanhanaikaisella mummokampaajalla hiustenpesulla, jonka jälkeen hän asettui istumaan kaksi kertaa itsensä ikäisen kupukuivaajan alle. Kampaamokäyntien välillä tukka pysyi hyvänä kuin itsestään. Tarvitsi vain pöyhiä hiukan juuria ja suihkauttaa ronskilla kädellä Elnettä päälle, niin homma oli sillä selvä.

No, tänään se ei aivan riittänyt. Nina ei ollut pessyt meikkejä pois ennen vuoteeseen rojahtamista, ja koska kello kävi – Verity oli jo mennyt alakerran kirjakauppaan aloittelemaan työpäivää, vaikka se alkoikin tarkalleen ottaen vasta kymmeneltä ja kello oli vasta yhdeksän viisikymmentäseitsemän – Nina päätti vetää uudet meikit vanhojen päälle.

Ensin kunnan loraus meikki- ja pohjustusvoidetta ja julmetusti peitevoidetta. Sitten nestemäistä silmänrajaustussia, ripsiväriä ja lisää silmänrajaustussia. Sipaus poskipunaa ja

monta kerrosta syvänpunaista huulipunaa, ja sitten Nina olikin tehnyt naamalleen kaiken voitavansa. Ei sillä että naamassa mitään vikaa olisi ollut. Siinä oli kaikki tavanomaiset osaset – silmät, nenä, suu ja leuka – täysin tavanomaisilla paikoilla, ja nyt hän oli loihtinut sen huokumaan menneiden vuosikymmenten glamouria.

Hän kiskaisi kiireesti ylle inhoamansa pakollisen työasun: harmaan T-paidan, jonka rintamuksessa luki apilanpunaisella kaunokirjoituksella ”Onnellisten kirjojen kauppa”. Paita ei sopinut yhteen oikein minkään vaatteiden kanssa: mekko ei tietenkään käynyt, ja farkkuja Nina käytti ani harvoin, mutta hän kitkutti ylleen kapean kynähameen, sujautti jalkaan työkorkkarinsa, ja kun hän viimein kopisteli portaita alas kirjakauppaan, hän oli ainoastaan...

”Vartin myöhässä!” valitti Onnellisten kirjojen kaupan omistaja Posy tarpeettoman kovaan ääneen. ”Asut suoraan kaupan yläpuolella. Työmatkasi kestää kymmenen sekuntia, joten miten on mahdollista, että olet silti vartin myöhässä?”

”No, minun sisäinen kelloni käy selvästikin vartin verran sinun kelloasi jäljessä”, Nina totesi. ”Minkäs minä ruumiillisille tarpeilleni mahdan. Mistä puheen ollen... Kahvia!” hän aneli surkeasti. ”Voisitko mitenkään olla niin kultainen, että käväisisit teehuoneessa ja toisit minulle niin ison mukillisen kahvia kuin sieltä vain löytyy?”

”Olen todella kultainen, mutta olen myös pomosi”, Posy sanoi jämäkästi, muttei kuitenkaan kyennyt pysymään kovana. Hän oli luonnostaan toivottoman herttainen ja lempeä. ”Riittääkö yksi sokeripala?”

”Pannaan varmuuden vuoksi kaksi”, Nina järkeili. ”Ja kuule Pose, voi olla, ettei minusta ole tänään kovin paljon iloa ennen lounasaikaa.”

Posy pudisti epätoivoisena päätään suunnatessaan kaariovista peräkkäisten pienten sivuhuoneiden kautta kohti

teehuonetta, josta leijaili jumalainen tuoreen kahvin ja vastapaistettujen leivosten tuoksu läpi koko puodin.

Ja miten ihana itse puotikin oli. Onnellisten kirjojen kauppa oli koko Britannian, kenties koko maailman ainoa kirjakauppa, joka oli erikoistunut ainoastaan romanttiseen kirjallisuuteen. ”Täyden palvelun kirjakauppa romantiikan-nälkäisille”, luki asiakkaiden ostoskasseihin sujautettavissa kirjanmerkeissä.

Onnellisten kirjojen kauppa oli tuntunut Ninasta kodilta jo ennen kuin hän oli muuttanut sen yläkertaan, ja nyt hän istuskeli jakkaralla myyntitiskin takana tarkkailemassa valtakuntaansa. Tilan keskellä oli pöytä, jolle oli kasattu kirjapinoja ja jonka ympärille oli aseteltu kolme enemmän tai vähemmän kulahtanutta sohvaa. Yhdellä seinällä oli uutuuk-sia ja bestsellereitä sekä pyörälliset tikkaat, joilla pääsi käsiksi ylähyllyihin, ja vastakkaisella seinustalla oli lisää kirjoja sekä rivi vintagelasikkoja täynnä rakkausromaaniaiheisia lahja-tavaroita, kuten mukeja, postikortteja, T-paitoja ja koruja.

Keskushuoneen kummallakin sivulla oli kaariovet, joista pääsi peremmälle pienempiin sivuhuoneisiin. Ne oli sullottu lattiasta kattoon täyteen kirjoja. Kauppa oli juuri sellainen, jossa sai rattoisasti kulumaan tunnin jos toisenkin ihan vain katselemalla. Ninan tunnelma tosin oli juuri nyt kaikkea muuta kuin rattoisia.

”Siis en tahdo valittaa, mutta se kahvi mitä toit minulle aamulla oli niin laihaa litkua että hyvä kun kahviksi tunnisti”, hän huusi Veritylle, joka teki töitä myyntitiskin takana olevassa pienessä toimistossa. Toimiston ovi oli vain hieman raollaan, joten Ninan oli pakko huutaa. ”Onko Tom tänään töissä?”

”Minusta tuo kyllä kuulosti varsin paljon valittamiselta. Tom ei tule tänään, hän soitti ja sanoi että hänellä on väik-kärissään akuutti alaviitekriisi”, Verity huikkasi takaisin. ”Ja

Posylla on nyt aamulla tapaaminen kirjanpitäjän kanssa, joten joudut pitämään puljua yksin pystyssä.”

”No, jos tulee oikein kova härdelli, saat tulla auttamaan myymälän puolelle.” Tässä asiassa Nina aikoi pysyä lujana. Verity ei voinut vain luimistella takahuoneessa ja jättää Ninaa pärjäämään omillaan, jos paikka pamahtaisi yhtäkkiä tupaten täyteen asiakkaita. Mutta toisaalta – hän tiirasi silmät sirrillä ulos kaupan erkkeri-ikkunoista – oli sateisen harmaa tiistaiaamu, joten oli täysin mahdollista, että kauppa pysyisi mukavan hiljaisena siihen asti, että hänen olonsa kohenisi.

Nina tiesi kokemuksesta, että tällaisina aamuina olo koheni tavallisesti vasta, kun hän oli ahtanut kupuunsa vähintään kolme leivonnaista ja nauttinut rasvaa tirisevän mättölounaan, joka joko pelasti päivän tai pilasi sen lopullisesti. Ja siinäähän Posy jo saapuikin Ninan kahvin ja jalkapallon kokoisen muffinin kanssa.

”Onko muffini minulle?” Nina kysyi toiveikkaana.

Oli se, ja muffini oli täynnä mustikoita, jotka ovat tunnetusti superfoodia, joten leivos oli käytännössä terveysteruokaa, Nina tuumaili iskiessään hampaansa muffiniin ja ryhtyessään urhoollisesti käymään läpi hyllytystä odottavien kirjojen pinoa, joka huojui tiskillä hänen edessään.

”Et sitten kajoa niihin rasvaisilla käsillä”, Posy varoitti, mutta Ninalla oli kolmen vuoden työkokemus uutuuskirjojen käsittelystä leivoksia syödessä, joten hän antoi työnantajansa huomautuksen mennä toisesta korvasta ulos.

Eihän Nina kirjoja sentään selata aikonut. Hän vain luki takakansitekstit, jotta osaisi neuvoa asiakkaita, jos joku sattuisi kysymään yliluonnollisesta romanssista kertovaa kirjaa, jossa oli aikamatkustusta, ihmissudeksi muuttuva herttua ja mahdollisesti sininen kansi.

Takakansitekstit sulateltuaan (muffinin sulamisessa vierähtäisi vielä tovi) Nina jakoi kirjat pinoihin hyllytystä

helpottaakseen. Historialliset romaanit, 1800-luku (tälle ajanjaksolle oli oma osastonsa), erotiikka, nuoret aikuiset...

”Mitä sinä tarkalleen ottaen teet?” kysyi ääni Ninan vasemmalta puolelta. Miesääni. Onnellisten kirjojen kaupassa kuuli harvemmin miesten ääniä, eikä kyseessä ollut Tomiin elämäänsä kyllästynyt vaikerrus tai Posyn aviomiehen, Sebastianin, koppavan yläluokkainen kailotus. Ääni oli lempeä, se oli kohtelias ja utelias, mutta siinä kalskahti hieman määräilevä pohjavire, joka sai Ninan välittömästi kimpaantumaan.

Nina kääntyi ja näki miehen *hänen myyntitiskinsä takana*. Miehen tukka oli punainen, sellaista kastanjan- ja ruosteenvivahteista ritahayworthmaista sävyä, jollaista Nina oli muutama kuukausi sitten yrittänyt saada omiin hiuksiinsa siinä kuitenkaan onnistumatta. Miehellä oli hiusten väriin sointuva hyvin vaalea iho, jossa oli siellä täällä pisamia, sekä vihreät silmät, jotka olivat kieltämättä varsin söpöt, mutta se ei ollut nyt olennaista. Olennaista oli se, että mies seisoi *Ninan myyntitiskin takana*.

”Että mitkö minä teen?” Nina kysyi äimistyneenä. ”Mitä *sinä* teet?”

”Tarkkailen”, mies sanoi, silmäili pientä eroottisten romaanien pinoa, johon Nina oli juuri ollut tutustumassa (Nina oli melko varma, että oli jossain kohtaa möläyttänyt kovaan ääneen: ”Oijoi! Minä sitten tykkään kimppakiva-kohtauksista!”), ja näpytteli muistiinpanoja iPadiin. ”Ole kuin minua ei olisikaan. Se on tähän asti sujunut tosi hyvin. Olen seissyt tässä jo puolisen tuntia.”

”Olisit sanonut jotain”, Nina puuskahti. Hän tunsu itsensä... *häpäistyksi*. Tässä hän vain oli istunut ahtamassa muffinia naamaan, kenties jopa mässyttänyt suu auki, hörppinyt kahviaan ja laukonut kaksimielisiä kommentteja kirjoista huomaamatta lainkaan, että tämä vieras mies oli

seissyt koko ajan hänen vieressään. ”Tarkkaillet? Niin mitä? Minuako? Eikös semmoinen mahda olla laitonta?”

”Itse asiassa olemme julkisella paikalla, ja...”

Nina ei voinut sietää ihmisiä, jotka aloittivat vastaväitteensä sanoilla ”itse asiassa”. Se oli merkki siitä, ettei heillä ollut kunnon perusteluja ja että seuraavissakin lauseissa olisi luvassa tärkeileviä sanaliittoja.

”Tämä on yksityiskiinteistö”, hän tiuskaisi. ”Omistajalla on oikeus päättää, kenet päästetään sisään, mistä puheen ollen... POSY!” Nina karjui kuin kalamuija torilla, mutta mitään ei tapahtunut. Hänen oli pakko loikata alas jakkaraltaan, mikä oli helpommin sanottu kuin tehty kireässä kynähameessa, ja tuupata toimiston ovi auki samalla, kun liekehtivätukkainen tunkeilija näpytteli jälleen jotakin iPadiinsa. ”POSY! Täällä on joku outo häiskä ties millä asioilla!”

Outo häiskä mumisi jotain itsekseen, ja vaalea iho hänen pisamiensa alla alkoi punoittaa. ”Olen kyllä aivan luvallisilla asioilla”, hän kakisteli, ja Nina mielti, että mies näytti hämäästi tutulta. Hän ei kuitenkaan saanut millään ilveellä päähänsä, ketä tämä muistutti. Ehkä sitä punatukkaista kaveria viime vuoden *Koko Britannia leipoo* -kaudelta?

”Pitää paikkansa”, Posy sanoi kurkistaessaan toimiston ovensuusta. ”Tässä on Noah. Enkö muka esitellyt teitä toisillenne?”

”Et.” Nina vilkaisi Noahia uudemman kerran. Miehellä oli yllään puku – tummansininen puku, valkoinen kauluspaita ja kapea tummansininen kravatti. Ihan totta, kuka enää nykypäivänä käytti pukua ja kravattia? Paitsi tietenkin Posyn mies Sebastian, mutta hän sentään piristi asujaan pilkullisilla taskuliinoilla tai värikkäillä sukilla. Toisin kuin tämä kaveri, jonka puku ja skraga olivat aivan sävy sävyyn. Miksi kukaan päätyisi sellaiseen yhdistelmään?

”Olen kyllä melko varma, että esittelin. Verylle ainakin esittelin, niin että sen siitä sitten saa, kun tulee töihin vartin myöhässä”, Posy intti sinnikkäästi. ”Noah on liiketoiminta-analyytikko. Hän tuli analysoimaan liiketoimintaamme. Tästä puhuttiin eilen henkilökunnan palaverissa.”

”No se oli eilen. Ymmärrätkö ollenkaan, miten paljon viinaksia olen kumonnut sen jälkeen kurkkuuni? Ja tiedät kyllä, ettei liikkeen liiketoimintapuoli liikuta minua karvan vertaa.”

Ninalla oli luontainen taipumus sulkea korvistaan tietynlaiset sanat, kuten ”liiketoiminta” ja ”analyytikko”. Samaan kastiin kuuluivat myös esimerkiksi sellaiset sanat kuin ”indeksiin sidottu eläke”, ”tohvelit” ja ”aikainen nukkumaanmeno”.

”Nina!” Posy huokaisi. ”Tiedät kyllä, että olemme pohtineet, miten voisimme kasvattaa liiketoimintaamme. Toimia fiksummin. Tehdä digiloikkaa. Kaikkea sen sellaista.”

Noah, liiketoiminta-analyytikko, josta Nina ei omasta mielestään edelleenkään ollut kuullut halaistua sanaa koskaan aiemmin, oli ollut vaiti koko keskustelun ajan, mutta nyt hän astui askeleen lähemmäs.

”Olen täällä vain tarkkailemassa toimintakäytäntöjänne”, hän totesi, ja Nina mietti mielessään että mahtoiko heillä sellaisia ollakaan. Hän vain pelmahti paikalle, leimasi kellokorttinsa, möi vähän kirjoja ja sitten lampsi yläkertaan valmistautumaan lähtemään ulos, jotta voisi hassata palkkansa miehiin, alkoholijuomiin ja muihin mukaviin asioihin.

”On todella karmivaa vain seistä toljottamassa ihmistä, joka luulee olevansa yksin”, Nina intti.

”Tervehdin kyllä, mutta huutelit juuri jotain kahvista, joten et varmaan sitten kuullut”, Noah sanoi. ”No, minä olen joka tapauksessa Noah ja sinä olet mitä ilmeisimmin Nina. Posy kertoikin jo kaiken muun olennaisen sinusta.”

”Niin tein”, tokaisi Posy ykskantaan, mikä saattoi merkitä aivan mitä tahansa. Nina ei ollut varsinaisesti mikään siveyden sipuli. Kaukana siitä. ”Nina, minun täytyy ihan oikeasti nyt lähteä sinne kirjanpitäjän luokse. Hän tulee aina tosi kärttyiseksi, jos myöhästyn minuutinkin.”

Jos joku tässä nyt kärttyinen oli niin Nina, ja Noah kenties ymmärsi yskän, sillä hän päätti Posyn hätäisen lähdön jälkeen siirtyä toimiston puolelle. Nina tuumi, että vaikka Verity oli itsekin varsin hiljainen, hän tuskin suhtautuisi kovin suopeasti siihen, jos joku tarkkaili hiljaa hänen työskentelyään, mutta kun Nina oli istahtanut takaisin jakkaralleen odottelemaan päivän ensimmäistä asiakasta, hänen selkensä takaa alkoi kantautua huolestuttavia ääniä.

Verity rupatteli iloisesti. Nauroi. Kerran jopa hörähti äänekkäästi. Tämä oli hyvin epätavallista Veritylle, joka ani harvoin rupatteli tai nauroi tai hörähteli äänekkäästi vieraiden ihmisten läsnä ollessa. ”Voitko uskoa, että me teemme edelleen varastokirjaukset tilikirjaan?” hän tirskuu.

”Siis ihan paperiseen tilikirjaan?” Noah, niin kutsuttu liiketoiminnan asiantuntija, kysyi epäuskoisena.

”Niin, ja sitten kun joku tuote myydään, sen kohdalle merkitään ruksi.”

”Kassalla ei näkynyt viivakoodiskanneria, ja tuo kassakone... se alkaa olla museotavaraa, eikö vain?”

Nina taputti hellästi vanhanaikaista kassakonetta. Bertha oli vähintään neljäkymmenen vuoden ikäinen ja luonteeltaan hieman oikukas. Laatikko tuppasi jäämään välillä jumiin, mutta silloin konetta tarvitsi vain mojuuttaa napakasti tiettyyn kohtaan, ja se toimi jälleen juuri niin kuin pitikin.

”Lavinia – hän siis omisti Kirjatallin alun perin ja jätti sen perinnöksi Posylle, joka muutti sen Onnellisten kirjojen kaupaksi – oli hiukan kaavoihin kangistunut”, Verity selitti.

”Varsinkin sen jälkeen, kun hänen miehensä Perry kuoli. Hän ei tykännyt mistään, mikä piippailee, ja minustakin on mukavaa, että puoti on idyllinen ja viehättävä, mutta... mutta...”

”Mutta mitä?” Noah kannusti. ”Voit kertoa huoletta. Minä vain tarkkailen. En tuomitse, en ryhdy toimenpiteisiin.”

Älä luota siihen, olisi Ninan tehnyt mieli huutaa, mutta sillä siunaaman hetkellä ovi avautui, tiuku helähti ja sisään astui kaksi naista, joten hänen oli pakko lakata salakuuntelemasta ja vääntää hymy huulilleen. ”Tervetuloa Onnellisten kirjojen kauppaan. Voinko olla jotenkin avuksi?”

Naiset olivat keski-ikäisiä ja heillä oli suorat housut, tuulitakit ja mukavannäköiset kengät, mutta Nina tiesi kokemuksesta, ettei asiakkaiden ulkonäön perusteella voinut tehdä minkäänlaisia päätelmiä näiden lukumieltymyksistä.

”Löytyykö teiltä vampyyrierotiikkaa?” toinen naisista kysyi osoittaen Ninan kokemuksen paikkansapitäväksi.

”Erotiikka on perimmäisessä huoneessa oikealla. Yliluonnollinen erotiikka kulkusuunnasta katsottuna vasemmalla ja vampyyrifiktio kahdella ylimmällä hyllyllä”, Nina neuvoi. ”Meille tuli viime viikolla uusi Julietta Jacobsin kirja, joka kertoo vampyyrimafian pomosta. Todella irstas.”

”Oi, kuulostaa juuri minulle sopivalta”, nainen hihkaisi ja asteli ystävänsä kanssa oikeanpuoleiseen sivuhuoneeseen.

Toimistossa Verity jatkoi yhä iloisesti kaupan puutteiden luuttelemista Noahille. ”...tiedot pitää syöttää manuaalisesti, joten kaikkeen menee kolme kertaa enemmän aikaa kuin tarvitsisi. Varastohallintaan, kirjauksiin, kassan laskentaan... Siinä on ihan hirveä homma.”

”Ymmärrän, ei kuulosta kovin tehokkaalta ajankäytöltä”, Noah sanoi myötätuntoiseen sävyyn, vaikka hänenhän ei pitänyt ottaa mihinkään kantaa.

Nina tiesi jo nyt, ettei pitänyt Noahista, ja hänellä oli tunnetusti hyvin alhaiset kriteerit miehille. Hänen myrtynyt jupinansa kuitenkin keskeytyi, kun sisään asteli uusi asiakas: Lucy, läheisessä kaupungin hallintorakennuksessa työskentelevä sievä nainen, joka luki yhden rakkausromaanin päivässä, viikonloppuisin kolme. Nina pelkäsi, että jonakin päivänä Lucy olisi lukenut kaikki maailmassa koskaan julkaistut rakkausromaanit.

Se päivä ei kuitenkaan ollut vielä tänään. ”Ovatko nuo uusia?” Lucy kysyi katsahtaen tiskillä nököttävään kirjapinoon silmät kiiluen.

”Ovat”, Nina myönsi. ”Käy kiinni vain!”

Toimistosta kantautui jälleen Verityn kikäkus – hän ei ollut ollut oikein oma itsensä sen jälkeen kun muutama kuukausi sitten rakastui – ja Noahin mutinaa, mutta tiuku helähteli, asiakkaita tulvi sisään ja Ninan krapula oli hellittänyt jo siinä määrin, että hän kykeni nousemaan jakkaralta ja jalkautumaan myymälään asiakkaiden avuksi.

2

Hän oli liian palavasieluinen tähän maailmaan.

Noah infernaalisine iPadeineen poistui kirjakaupasta ennen lounasaikaa eikä enää palannut. Nina toivoi, että mies oli saanut kyllättyä heitä jo kyllikseen, mutta Posy kertoi kirjanpitäjän luota palattuaan, että Noah tulisi seuraavana päivänä takaisin.

”Vaikuttaa kyllä ihan mukavalta tyypiltä, eikö vaikutakin?” hän penäsi. ”Hän on Sebastianin kavereita.”

”Ihanko totta? Onko Sebastianilla sellaisiakin?” Nina pudisti päätään. Sebastian Thorndykesta oli moneksi: hän oli digiyrittäjä, Posyn lapsuudenaikainen arkkivihollinen sekä nyttemmin tämän aviopuoliso, mutta lisäksi myös Lontoon hävyttömin mies, joka laukoi mitä sylki suuhun toi. Viimeksi kun Nina oli törmännyt Sebastianiin, hänen tukkansa oli vastikään värjätty, ja Sebastian oli vilkaissut ylimalkaisesti hänen siististi laitettuja, herkullisen pinkkejä kiharoitaan ja tirskahtanut.

”Vietkö intohimoisen yön hattarakoneen kanssa?” mies oli kysynyt.

Sen ja monenkirjavien muiden solvausten vuoksi Ninan oli vaikea kuvitella, että Sebastianilla olisi juurikaan ystäviä, mutta niin Posy nyt kirkkain silmin väitti, ja tämä Noah oli ilmeisesti yksi heistä. Kenties siksi Noah näytti etäisesti tutulta, vaikka Nina ennemmin kaivaisi silmänsä ulos

kuopasta kuin hengailisi Posyn siipan kuolettavan tylsien nörttikaverien seurassa. Posyn ja Sebastianin häissä Noah ei ainakaan ollut ollut. Tilaisuus oli ollut hyvin pieni, järjestetty muutaman viikon varoitusajalla. ”He tutustuivat Oxfordissa”, Posy sanoi naamallaan imelä ilme, joka sille levisi aina kun hän ajatteli Sebastiania. ”Ovat olleet ystävyksiä siitä asti. Noah osaa panna vastaan Sebastianin oikutelulle. Eikö hän olekin vähän kuuma, sellaisella hiukan nörttäväällä tavalla?”

”Hyi! Ei! Jätkällä oli kravatti!” Nina ulvahti inhosta väristen. ”Ja puku. Ei todellakaan minun tyyppiäni. Minä tykkään pahoista pojista. En nöртеistä.”

”Oletko koskaan ajatellut, että kannattaisi kokeilla välillä jotain uutta?” Verity kysyi. Hän mutisi sanat puoliääneen, sillä oli juuri laskemassa kassaa eikä halunnut keskittymisensä herpaantuvan, jottei menisi laskuissa sekaisin.

”Minkä ihmeen takia?” Nina kysyi. ”Tuo on sama kuin käskisit minua olemaan ruskeasilmäinen, vaikka minulla on siniset silmät. Tai lakkaamaan olemasta 167-senttinen. Olen mitä olen enkä muuksi pysty muuttumaan.”

”Muutos on hyvästä”, Posy jatkoi sinnikkäästi samalla, kun keräili keskushuoneen sohville jätettyjä kirjoja ja alkoi viedä niitä takaisin hyllyyn. ”Täällä kirjakaupassakin on tapahtunut viime kuukausien aikana paljon muutoksia, ja ne kaikki ovat olleet varsin myönteisiä.”

Posyn sanoissa oli perää. Vanhasta ja viimeisiään vetelevästä Kirjatallista oli viime kesänä sukeutunut Onnellisten kirjojen kauppa, jolla oli selkeästi määritelty erikoisala ja graafinen ilme. Lisäksi kirjakaupan yhteyteen oli avattu teehuone. Nina myi paljon mieluummin rakkausromaanija naisvaltaiselle asiakaskunnalle kuin oli myymättä juuri mitään niille satunnaisille pistäytyjille, joita vanhassa kaupassa harvakseltaan kävi.

Ennen kuin Kirjatallista oli tullut Onnellisten kirjojen kauppa, paikan edellinen omistaja, ihana Lavinia, heidän pomonsa ja mentorinsa, oli kuollut, ja Nina ikävöi häntä edelleen yhtä paljon kuin sinä hirveänä aamuna joitain kuukausia sitten, kun suru-uutinen oli hänet saavuttanut. Keskushuoneen näyttelypöydälle olikin järjestetty pieni asetelma heidän rakkaan ystävänsä muistoksi. Aina, kun Ninan silmään osuivat pöydälle pinotut Lavinian lempikirjat tai kun hän haistoi Lavinian 60-luvulla Woolworthsilta ostamaan lasivaasiin aseteltujen vaaleanpunaisten ruusujen – Lavinian lempikukkien – tuoksun, hän tunsi saman viiltävänsuloisen kaiherruksen sydämessään.

Lisäksi Posy, joka ei aiemmin koskaan edes käynyt trefeillä (ellei Nina pakottanut), oli ottanut ja nainut Lavinian tyttärenpojan Sebastianin tuosta noin vain. Posy väitti, että heidän tunteensa olivat muhineet vuosikausia, mutta Nina ei ollut havainnut mitään tällaista. Hänen nähdäkseen Posy ja Sebastian vain nahistelivat samaan tapaan kuin aina ennenkin, kunnes seuraavassa silmänräpäyksessä vanhoivatkin toisilleen ikuista uskollisuutta ja rakkautta Camdenin kaupungintalolla.

Jossain mielessä sekin muutos oli kyllä ollut hyvästä. Sebastian selvästi teki Posyn hyvin onnelliseksi. Ainainen otsakurttu oli vaihtunut aavistuksen pöllämystyneeseen hymyyn, ja mikä parasta, Posy ja hänen pikkuveljensä Sam olivat muuttaneet kirjakaupan yläkerrasta Sebastianin luokse Lavinian entiseen taloon, joka sijaitsi toisella puolella Bloomsburya sievän puistomaisen aukion laidalla. Oli harmi, ettei Sam asunut enää täällä – pojan oli pystynyt milloin vain suostuttelemaan hakemaan suklaata kulma-kaupasta tai korjaamaan Ninan iPhonea, kun sen näyttö jumittui – mutta Posy oli tarjonnut vanhan asuntonsa ilmaiseksi Ninan ja Verityn käyttöön.

*Voiko tosielämän rakkaus koskaan
vetää vertoja romaaneille?*

Nina etsii suurta rakkautta: hurjaa intohimon paloa, sellaista kuin Humisevassa harjussa. Kun Onnellisten kirjojen kauppaan sitten astelee liiketoiminta-analyttikko Noah, Nina tietää heti, ettei tylsä pukumies voi olla hänen huumaava Heathcliffinsä. Mutta miksi hänen sydämensä sitten läpättää niin kovin? Ja miksi hän tahtoo epätoivoisesti salata sen, että he ovat tavanneet aiemminkin?

Hullua rakkautta Bloomsburyn kirjakaupassa on ihastuttavan Bloomsburyn kirjakauppa -sarjan kolmas, itsenäinen osa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN: 978-952-04-3163-1

KANSI: HILLA SEMERI